

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΔΟΥΝΑΙ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ

Ἐπὶ τοῦ γραφείου μου κεῖται τὸ φτεινὸν Χριστουγεννιάτικον τεῦχος τῆς Παρισίνης Illustration. Ἀριστούργημα τυπογραφικῆς καλλιτεχνίας μὲ τὰ μεγάλα φύλλα καὶ τὰς περικαλλεῖς εἰκόνας του, μὲ τὸν πολυτελεῖ χάρτην καὶ τὸ λαμπρὸν ἐξώφυλλον, μὲ τὰς ζωγραφίας αἱ ὁποῖαι λαλοῦν καὶ τὰς σελίδας τοῦ κειμένου, αἱ ὁποῖαι καὶ αὐταὶ ἔχουν ἔκφρασιν καὶ κάλλος, τὸ Χριστουγεννιάτικον τεῦχος εἶνε μάλλον κειμήλιον ἢ βιβλίον. Κατ'ἔτος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Χριστουγέννων πόσα τοιαῦτα δὲν γερμίζουσι τὰς θήκας τῶν βιβλιοπωλείων τῆς Ἑσπερίας! Δυσκόλως δύνασθε νὰ εἴπετε ποῖον ἐξ ὄλων προτιμάτε, διότι ὅλα εἶνε ἀντάξια γεννήματα τῆς μαγικῆς ἑορτῆς, καὶ ὅλα φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς ἀκμῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπὸ τινος καιροῦ φαίνεται ὡς νὰ συνάπτεται κρατερὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν Γάλλων περὶ τοῦ τίς νὰ τυπώσῃ τελειότερα, καλλιτεχνικώτερα τεύχη· μέχρι τινὸς οἱ Ἄγγλοι ἐκρίνοντο ὡς ἀπαράμιλλοι, ἐφέτος λέγεται ὅτι ἐκέρδισεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου ἀποφασιστικὴν νίκην ἡ Γαλλικὴ χάρις.

Δυστυχῶς ἐλάχιστα δύναμαι νὰ κρίνω ἐξ ἰδίων ὀφθαλμῶν περὶ τοῦ εἶδους τούτου τῆς καλλιτεχνικῆς κινήσεως. Τὰ ὀλίγα τεύχη ἅτινα ἐκομισθήσαν καὶ ἐνταῦθα, ἐντὸς τῶν κιβωτίων τῶν κ.κ. Βίλμπεργ, Μπέκ καὶ Κασδὸνη, μάλλον ὅπως χρησιμεύσωσι ὡς δείγμα τῆς τεραστίου ἐργασίας ἧτις ἀλλαχοῦ τελεῖται ἢ ὅπως εὐρωσιν ἐν εὐρείᾳ κυκλοφορίᾳ ὑποδοχὴν ἀξίαν κῦτῶν, ἠρπάγησαν ὑπὸ τῶν φιλοβιβλίων, ἢ διὰ νὰ εἰπωμεν ἀκριβέστερον ὑπὸ τῶν ἐρασιτεχνῶν τοῦ βιβλίου, οἷτινες ἐν Ἀθήναις δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἀριθμοῦνται ἐπὶ τῶν δακτύλων. Εἰς τούτους προσετέθησαν καὶ μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι τὰ εὐρον, φυσικά, καὶ ἀξιόλογα δῶρα διὰ τὴν πρωτοχρονίαν. Εἰς τὸν κληρὸν μου ἔλαχε τὸ τεῦχος τῆς Παρισίνης Illustration. Θὰ προξενήσω εὐάρεστον ἐκπληξιν εἰς τὴν νέαν ἐξαδέλφην μου. Παρεκκλίνων τοῦ συνήθους, ἀντὶ τῶν χαρισμάτων, ἅτινα κατ' ἔτος τακτικῶς καὶ ἀπαραιτήτως ἐπαναλαμβάνονται, τόσον ὥστε νὰ τὰ μαντεύῃ πρὶν τῆς τὰ στείλω, ἰδοὺ ὅτι ἔχω νὰ τῆς προσφέρω κατὰ τὸ ὅποιον δὲν περιμένει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τῆς προξενήσω μεγάλην εὐχαρίστησιν — τόσον εὐθηνὰ ἀγορασμένην. Εἰς τὰ βῆθη τῆς ἐπαρχίας ὅπου διαμῖνει, ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἀπλοῦν οἰκείων τὸ πρωτότυπον δῶρημα θὰ καταλίπη ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν.

Καὶ ἐνῶ ἡ σκέψις αὕτη μὲ φαιδρύνει, δευτέρα σκέψις περικαλύπτει τὸ πνεῦμα μου ὡς ἐντὸς

θλιβερὰς ὁμίχλης. Σκέπτομαι ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ὠραιότερον ἂν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην εἶχον ἐδῶ καὶ ἀνεδίφῳ ἐπὶ τοῦ γραφείου μου, ἀντὶ γαλλικῶν τευχῶν μὲ παραστάσεις ἀλλοτρίων ἠθῶν καὶ ξενοτρόπους ὑποτυπώσεις αἰσθημάτων, δηλωτικῶν ξένου κόσμου καὶ ξένης ἀκμῆς καὶ τέχνης καὶ φιλολογίας, ἑλληνικὰ τοιαῦτα, γνήσια προϊόντα τῆς ἀττικῆς χάριτος, τῆς ἐθνικῆς προσδοῦ, μὲ εἰκόνας αἱ ὁποῖαι νὰ μᾶς μεταφέρουν εἰς γνωρίμους σκηναὶ τῶν πατρῶν καὶ τοῦ συγχρόνου βίου, νὰ ἐξεγείρουν ἐντὸς ἡμῶν ζωηρὰς ἀναμνήσεις καὶ ἰδιαιτέρως ὅπως συγκινήσεις, μὲ σελίδας κάτωθεν τῶν ὁποίων νὰ ἀναγινώσκωμεν προσφιλῆ ὀνόματα συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι νὰ ὁμιλοῦν πρὸς ἡμᾶς εἰς τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν! Πόσον ὠραιότερον — περισσύτερον ἀκόμη — πόσον ἱερώτερον θὰ ἦτο τοιοῦτο χάρισμα εἰς τὴν νέαν ἐξαδέλφην μου· πῶς θὰ ἐλάλει εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς δι' ὄλων αὐτῶν τῶν σελίδων εὐγλωττότερον τοῦ πολυτελοῦς αὐτοῦ λευκώματος, ὅπερ θὰ τῆς κινήσῃ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν, ἀλλά, φοβοῦμαι, τίποτε περιπλέον. Καὶ πόσον προθυμότερον θὰ ἔσπευδων ὅλοι οἱ ἐξαδέλφοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐξαδέλφας καὶ τὰς ἀγαποῦν ὡς ἐγώ, ὅλοι οἱ ἔχοντες ἀδελφούς, τέκνα, φίλους, συγγενεῖς, ἀντικείμενα μνήμης καὶ στοργῆς, πῶς θὰ ἔσπευδον, κάθε πρώτην τοῦ ἔτους νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς χρυσῆς εὐκαιρίας... Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι τὸ ἐθνικὸν δένδρον δὲν ἠΰξησεν ἀκόμη διὰ νὰ ἀποδώσῃ καὶ τοιούτους καρπούς. Ἄς ἡμεθα εὐχαριστημένοι ὅτι μεμνημένοι τινὲς ἀπόπειραι πρὸς ἐγκαθίδρυσιν καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ καλλιτεχνικοῦ βιβλίου δὲν ἀπέβησαν καθ' ὁλοκληρίαν μάταιαι. Δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα του· χρειάζεται ἀπὸ τούτου νὰ προηγηθῶσιν ἄλλα στοιχεῖα προσδοῦ καὶ ἀκμῆς· ἀλλὰ δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ὥρα του, ὄχι.

Ἴδου ἐκ τῶν πρώτων ἡ προσφιλέστατος Ἑσθία — καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ πειραχθῇ ἡ μετριοφροσύνη τῆς — ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ ἀγωνισθῇ κρατερῶς ὅπως παρασκευάσῃ ῥοδόστρωτον τὸν δρόμον καὶ εἰς τὸ ὄνειροπολούμενον τούτο βιβλίον, καὶ γενναίας ἐλπίδας ἐπιτυχίας τρέφουσα. «Δι' ἐλπίδος ζῆ καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου», παραινεῖ ὁ ἀρχαῖος ποιητής. Ὁ εἰκοστός αἰὼν θὰ πραγματοποιήσῃ πολλὰ ἡμῶν ὄνειρα, καὶ δὲν ἀπέχομεν πολὺ ἐκείνου. Ἄς ἐλπίσωμεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἐλπίζοντες ἄς ἀρκούμεθα ἐν ἑλλείψει ἰδίου φωτός βλέποντες διὰ τοῦ φωτός ὅπερ ἐκπέμπει μέχρις ἡμῶν ἡ Δύσις, τρέφοντες τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ πνεύματος ἐκείνης, καὶ κρίνοντες ὡς ἀρίστην ἀπολαύσιν τὴν ἀναδίφησιν καὶ κυριότητα ἐνὸς Χριστουγεννιάτικου τεύχους, τὸ ὅποιον μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τοὺς Παρισίους ἢ ἀπὸ τὸ Λονδίνον, καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν φιλοκαλίαν μας ὡς ἀνθρώπων πλει-

ότερον παρ' ὅτι τὸ κολακεύει τὴν ἐθνικὴν μας ὑπερηφάνειαν ὁ Καζαμίας τοῦ Μαυρομάτη.

Ὅπως δὴποτε εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὸ δῶρον τὸ ὁποῖον, ὡς εἶπον, ἐξέλεξα διὰ τὴν ἐξαδέλφην μου, ὑπερήφανος ἐφέτος διὰ τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ, ἀλλὰ κατ' ἔτος εὐτυχῆς, παιδικιώτατα εὐτυχῆς δι' ὅποιονδὴποτε δῶρον τῆς προσφέρει. Καὶ ποῖος θὰ τὸ πιστεύσῃ; Ἄν δὲν ἐφοβούμενη μὴ νομισθῶ ὅτι δανείζομαι τὰς φράσεις μου ἀπὸ τὰ λιμπρέττα τῶν μελοδραμάτων, θὰ ἔλεγα ὅτι μόνον δι' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ζῶ διὰ τὴν ἡμέραν κατ' ἣν τῆς προσφέρω τὸ δῶρόν μου. Δὲν ἀνήκω εἰς ἐκείνους οἵτινες θεωροῦσι τὴν γῆν «κοιλὰδα κλαυθμῶνος». Πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις, στενοχωρίας καὶ ἀηδίας ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ ὑπέστην καὶ θὰ ὑποστῶ τὴν ἐργασίαν συνοδεύει ὁ κόπος, τὴν ἀργίαν ὁ ἔλεγχος, τὴν ἡδονὴν ὁ κόρος· ἡ ζωὴ εἶνε μακρὸν ποίημα τιτλοφορούμενον Πληξίς, καὶ ἡ χαρὰ εἶνε βραχὺ ἐπεισόδιον, τὸ μόνον ἀπαντῶν ἐν τῷ μακρῷ τούτῳ ποιήματι. Ὑπάρχουν στιγμαὶ καθ' ἃς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι μας φαίνονται ζῶα χυδαῖα καὶ ἀνυπόφορα, καὶ στιγμαὶ καθ' ἃς ἐντρεπόμεθα νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἄλλους τὸν ἑαυτὸν μας, διότι μας ἀπελπίζει ἡ ἡλιθιότης καὶ ἡ μωρία του. Ἀλλὰ τοιαῦτα ψυχικὰ καταστάσεις καὶ στοχασμοί, φρονιμένα τίς οἶδε τίνων κληρονομικῶν προδιαθέσεων, λείψανα τίς οἶδε τίνων προγονικῶν ἀμαρτιῶν, νέφη τοῦ βίου, ἐξατμίζονται καὶ ἐξαλείφονται, ὡς ἂν ὑπέκωσιν εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους καὶ τὰ σύννεφα τῆς ἀτμοσφαιρίας, ἅμα ὡς ἐπιλάμψη ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ λαμπρὸς καὶ νικηφόρος ὁ ἥλιος. Ὅταν ἀνατέλλῃ ἡ ἀττικὴ ἡμέρα ἀνέφελος καὶ ἡλιοφεγγῆς καὶ κυανόχρυσον φῶς μας περιλούῃ, φεύγουν αἱ μέριμναι, λυεταὶ ὁ κάματος, κοιμῶνται οἱ πόνοι, καὶ μία φροντίς μὲ κατέχει καὶ πόθος εἰς μὲ κινεῖ: νὰ ἀφήσω τὴν στέγην τοῦ οἴκου, νὰ τρέξω ἔξω εἰς τοὺς δρόμους, νὰ πλανηθῶ εἰς τοὺς ἀγρούς, νὰ καθίσω παρὰ τὴν ἀκτὴν, νὰ ζήσω ὀλιγώτερον ὡς ἄνθρωπος, περισσότερον ὡς ἀπλοῦν ἄτομον, ὡς μικρόβιον ἀδιάσπαστον τοῦ Σύμπαντος. Καὶ ἐπειδὴ τοιαῦτα ἡμέραι δὲν εἶνε σπάνια εἰς τοὺς ἑλληνοὺς ὀρίζοντας, ἔπεται ὅτι αἱ στιγμαὶ τῆς εὐφροσύνης καὶ ὄνειρῶδους μέθης πλεονάζουν παρὰ τὰς στιγμὰς τῆς σπληνικῆς βαρυθυμίας. Ἀλλ' οὐδεμία εὐφροσύνη συγκρίνεται πρὸς τὴν βαθεῖαν χάριν ἐκείνης τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονίας ὡς ἀκίς στέλλω τὸ δῶρον εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου.

Εἰς τὴν φροντίδα ταύτην ὀφείλω τὰς εὐγενεστέρως συγκινήσεις μου. Ἐκ τῆς ταπεινῆς ταύτης ἐνασχολήσεως—ὡ ἰδιοτροπία τῆς ψυχῆς!—ἀποδέχομαι ὑψηλὴν τινα ἀνακούφισιν. Ἀναπνέω ἐλευθερώτερα· αἰσθάνομαι ζωηρότερον ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι

τῆς προξενῶ ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νὰ μὲ καταστήσῃ ἀληθινὰ εὐτυχῆ. Καὶ τί ἄλλο εἶνε ἡ εὐτυχία; Τὴν φανταζόμεθα ἀτέρμονα καὶ δυσπροπέλαστον ὡς ὁ ὠκεανός, καὶ ἐκείνη εἶνε τὸ ποτήριον τοῦ διαυγοῦς καὶ δροσεροῦ ὕδατος τὸ ὁποῖον καταπαύει τὴν δίψαν μας. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε ὅτι ἡ οὐσία τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς μετέλαβε πολλοῦ ἡρωισμού, καὶ ὅτι ἐν τῇ φύσει αὐτῆς ἔγκειται ἀγνότερον νὰ ἀγάλλεται ὅταν διὰ τοῦ ὕδατος ἐκείνου καταπαύει οὐχὶ τὴν ἰδικὴν τῆς ἀλλὰ τοῦ πλησίον τὴν δίψαν, νὰ αἰσθάνεται βαθύτερα τὴν μακαριότητα τοῦ δίδειν ἐκείνης τοῦ λαμβάνειν; Καὶ δὲν νομίζετε ὅτι ὁ φιλάργυρος καταδικασμένος εἰς τὴν αἰωνίαν στέρησιν τοῦ εὐγενεστεροῦ πλοῦτου, ὅστις εἶνε ἡ ἐκ τοῦ δίδειν εὐτυχία, εἶνε ὁ τλημονέστατος τῶν θνητῶν; Ὑπάρχουν οἱ διαβεβαιούντες ὅτι καὶ ἡ φιλαργυρία ἔχει τὴν ποίησιν αὐτῆς, ὑψηλὴν καὶ ἀπρόσιτον εἰς τοὺς κοινούς καὶ μὴ φιλαργύρους ἐκ τῶν θνητῶν ὅτι οὐδεμία ἡδονὴ ὑπερβάλλει τὸ ἀκόρεστον συναίσθημα τῆς κτήσεως καὶ κυριότητος τοῦ χρυαίου διὰ τὸ χρυσίον, αὐτὸ ἀρχὴν καὶ τέλος τῆς δημιουργίας. Ἄν μάλιστα παράσχωμεν πλήρη πίστιν εἰς τὸν ὀρισμὸν καὶ καθ' ὃν «εὐτυχῆς εἶνε ἐκεῖνος ὅστις νομίζει ὅτι εἶνε εὐτυχῆς», δὲν θὰ δυσκολευθῶμεν νὰ συγκαταριθμήσωμεν μετὰ τῶν Βενιαμὶν τῆς Τυχῆς τοὺς Σάυλλοκ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου. Ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρό τινων ἡμερῶν ἀκριβῶς ἐν Ἀθήνας εὐρέθη παρὰ τὰ Παραπήγματα ἐντὸς τρώγλης ἄνθρωπος νεκρός· εἶχεν ἀποθάνει ἐκ πείνης καὶ ψύχους. Καὶ εὐρέθησαν ὑπὸ τὸ προσκέφαλον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου 15 λίραι, μετὰ ὁποίας ἡδύνατο νὰ θερμανθῆ καὶ νὰ πληρώσῃ τὸν στόμαχον, καὶ νὰ ζήσῃ ὡς ὀλίγοι· ἀλλ' ἦτο φιλάργυρος καὶ ἐπροτίμησε νὰ ἀποθάνῃ. Δὲν θὰ ἐδυσκολευόμεν ἂν τὸν καταγράψω εἰς τὸν κατάλογον τῶν εὐτυχῶν, ἀρκεῖ νὰ ἐπειθόμην ὅτι αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες τὰς ὁποίας διήλθεν ἐντὸς τῆς τρώγλης τοῦ βασανιζόμενος ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους ἦσαν ἡμέραι καὶ νύκτες ἀπολαυστικῆς ὀλιθιότητος.

Μὰς λέγουν ὅτι μόνον τὰ παιδιά αἰσθάνονται τὴν ἄφατον γλυκύτητα τοῦ δώρου τῆς πρωτοχρονίας. Δὲν ἔχουν ἄδικον ὅταν τίς υπερβῆ τὰ ὅρια τῆς ἡλικίας ἐκείνης καθ' ἣν τὰ πάντα παρίστανται ὑπὸ γοητευτικὰ χρώματα—εἶνε πλέον ἢ τετριμμένη ἡ ἀλήθεια—ἀδυνατεῖ νὰ αἰσθανθῆ τὴν γοητείαν, τὴν ὁποῖαν διαχέει ἡ ἐμφάνισις, ὡς θεοῦ τινος φερομένου ἐπὶ χρυστῆς νεφέλης, ὡς Μεσσία ὄνειροποληθέντες, προφητευθέντος καὶ προσδοκωμένου, ἀλλὰ πάντοτε ἀνωτέρου τῆς προσδοκίας, ἡ ἐμφάνισις καὶ τοῦ κοινοτέρου παιγνίου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν μού πέσουν αἱ 100 χιλιάδες τοῦ λαχειοφόρου δα-

νειού τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης—πράγμα τὸ ὅποιον ἄλλως τε ὅσον ματαίως, τόσον διαπύρως εὐχομαι—δὲν θὰ ἠλεκτρίσθῃ ἐκ τῆς ἀφάτου ἐκείνης ἠδύτητος ὑφ' ἧς ἠλεκτρίσθη πρὸ εικοσιπενταετίας πρὸ τῆς θεᾶς ἐνὸς ζυλίνου ἵππαρίου, τὸ ὅποιον μοῦ ἔφερον ὡς δῶρον τῆς πρωτοχροναίας ὁ πάππος μου. Ἄλλ' ἀφ' ἐτέρου καὶ πόσον δίκαιον ἔχουν οἱ πιστεύοντες ἀδιστακτως ὅτι, ἂν διὰ τὰ παιδία ἢ εὐτυχία ἐν τῷ βίῳ συνίσταται εἰς τὸ νὰ λαμβάνουν, δι' ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, οἵτινες δὲν εἴμεθα παρὰ μεγάλα παιδία ἢ εὐτυχία ἐν τῷ βίῳ συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν.

Καὶ δι' αὐτὸ κεκλιμένος πρὸ τοῦ γραφείου μου φυλλογῶ μὲ πόθον καὶ μὲ ὄρεξιν τὸ Χριστουγενιάτικον τεύχος τῆς Παρισινῆς Illustration. Καὶ δι' αὐτὸ εὐρίσκω τόσον βαθύν, τόσον ἄρμονικόν καὶ ἀλησμόνητον τὸν στίχον τοῦ γάλλου ποιητοῦ τὸν ὅποιον ἀναγινώσκω ἐν μιᾷ τῶν σελίδων του :

Le seul bonheur qu'on a vient du bonheur qu'on donne !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

ΣΥΖΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλήθεια, δὲν εἶνε εὐχάριστον, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἀποφύγωμεν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Βέβαια.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀφοῦ ἐγευματίσαμεν καὶ τρεῖς φορές εἰς τὸ σπίτι των.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐχομεν τὴν ὑποχρέωσιν...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλλέως θὰ μᾶς πάρουν διὰ παρασίτους. Πρέπει λοιπὸν κᾶτι νὰ χαρίσωμεν τῆς κυρίας.

Η ΚΥΡΙΑ. — Σὰν τί;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αἶ, ξεύρω κ' ἐγώ; ἐσύ νὰ εὐρως τίποτε κατάλληλον.

Η ΚΥΡΙΑ. — Κανένα κόσμημα... ἓνα βραχιόλι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Δηλαδὴ τὸ ὀλιγώτερον διακοσίων δραχμῶν ἱστορία· τῆς εἶνε πολὺ.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τί νὰ γείνη; ἀφοῦ ἐφάγαμε καὶ τρεῖς φορές ἔς τὸ σπίτι της.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τοῦλάχιστον νὰ ἦσαν τῆς προκοπῆς τὰ γεύματα!

Η ΚΥΡΙΑ. — Ματι νὰ μὴν τὴν πιάσῃ τὴν μαγειρικὴ της καὶ τὴν νοικοκυροσύνη της!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μάλιστα τὸ τελευταῖον! Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ ἀνακατῶνεται τὸ στομάχι μου. Μὰ νὰ σοῦ 'πῶ, γυναῖκα, ἀπὸ τέτοια τραπέζια ἠμπορεῖ κανένας νὰ βγάλῃ τὴν ὑποχρέωσιν καὶ μὲ μικρότερον δῶρον.

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐνα δακτυλίδι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πάλιν τοὺς πληρώνομεν διπλὰ τὸ φαγὶ ποῦ ἐφάγαμεν. Ἐνα φθηνότερον πράγμα.

Η ΚΥΡΙΑ. — Τότε μία ὀμπρέλλα φθάνει.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἀλήθεια! θαρρῶ μάλιστα πῶς δὲν ἔχουν καὶ ἀρκεταῖς ὀμπρέλλαις εἰς τὸ σπίτι. Εἰς τὸ τελευταῖον τραπέζι...

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐκεῖνο τὸ βρωμοτράπεζον, ποῦ μᾶς ἐτάισαν ὅλο χορταρικά σὰν νὰ ἤμεθα κατσίκαις...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ ἓνα κρέας ποῦ ἦτον σὰν μεντζεσόλα... Ἐνθυμοῦμαι πῶς ἔβρεχε ὅταν ἦτον νὰ φύγωμεν καὶ οὔτε ἐστειλαν νὰ μᾶς φέρουν ἀμᾶξι, οὔτε κἂν μᾶς ἔδωκαν ὀμπρέλλαις.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ ἐχάλασα τὸ πράσινόν μου φῶρεμα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Κ' ἐγὼ τὸ 'ψηλό μου καπέλλο.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ νὰ δώσωμεν τώρα καὶ τριάντα δραχμὰς νὰ τῆς πάρωμε ὀμπρέλλαν τῆς κυρίας. Πολὺ τῆς πᾶει κᾶτι φθηνότερον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἄ, εὐρῆκα! μία τούρτα εἶνε ἀρκετή.

Η ΚΥΡΙΑ. — Καὶ μὲ τί δόντια νὰ τὴν φάγῃ ἢ κακομοῖρα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐνα μπουκέτο λοιπόν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μοῦτρα γιὰ ἄνθη. Τρυφερὰ ὑπαρξίς, βλέπεις, ποῦ πιάνεται καθε ἡμέρα μὲ τὸν ἄνδρα της.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τί; δὲν ζοῦν καλά;

Η ΚΥΡΙΑ. — Σὰν τὸν σκύλον μὲ τὴν γάτα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ θὰ τῆς στείλωμεν καὶ δῶρον γιὰ νὰ φανῇ πῶς τάχα εἴμεθα μὲ τὸ μέρος της; Ὅχι, ποτέ. Στείλε τὰ ἐπισκεπτήριά μας εἰς ἓνα φάκελλον καὶ φθάνουν.

Η ΚΥΡΙΑ. — Μὰ τὸ ξεχάσαμεν πῶς πέρυσιν μοῦ εἶχαν στείλῃ ἓνα ὠραῖον χαλάκι· ἴσως μοῦ στείλουν καὶ φέτος τίποτε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ πρέπει νὰ σου στείλουν γιὰ νὰ μᾶς ξεπληρώσουν τὴν χάριν ποῦ τοὺς κάμνομεν νὰ πηγαίνομεν εἰς τὰ τραπέζιά των.

Δε

[Μίμησις]

